

## Oxfordarna bikta sig.

Uttalanden på inbjudningsmöte  
i Skellefteå.

I söndags em. hölls ett möte i Skellefteå och som inbjudare stodo ett 10-tal personer ur oxfordrörelsen i Sverige. Inbjudan hade riktats till representanter för stadens styrelser, prästerskapet, representanter för arbetarrörelsen och andra folkrörelser m. fl.

Mötet, som hölls på Pehrssons festvåning i Skellefteå, blev välbesökt. Hr Hjalmar Wiklund, folkskollärare från Karlstad, öppnade sammanträdet med att lämna en förklaring över inbjudan och välkomnade deltagarna.

— Vad vi avse med dagens möte, sade talaren, är att få samtala

över ämnet: »Kan världen bli annorlunda, utan att människorna bli annorlunda? Kan vår ungdom vara sund utan att hemmen äro sunda? Kan Sverige under Gud bli Folkförsonare!»

Det är underligt att tänka sig att vi, som sitta här, ha upplevat två världskrig och att vi är den enda generation, som varit med om detta.

Under förra kriget föddes i folksjälen fasa och avsky för kriget, och man slet ont i arbetarehemmen och appellen om »aldrig mera krig» skapade en intensiv vilja att utrota kriget. Man ville bygga upp en ny värld och skapa ett instrument, som i fortsättning skulle motverka krig.

Trots detta ha vi nu ett nytt världskrig. Fredskänningarna ha visat sig och med dem följer för oss en stigande spänning hur freden skall bli — nästan en fruktan för freden. Inga garantier mot ett nytt krig ligga i en fred. Hatet hos den besegrade kan åstadkomma ett nytt krig. En bestående fred måste vara personlig. Vad gjorde vi för misstag sist eftersom vår generation misslyckades? I ett land svälter man, under det man i ett annat bränner säd och i ett tredje har tonnage liggande utan frakter. Varför ej låta dessa fartyg frakta denna säd till det land där folket svälter. Ska vi nu när vi gå att skapa fred göra det halvfärdigt. Vi stå inför den uppgiften att skapa om människorna och vad är den skapande makten för oss själva? Jo, absolut renhet, ärlighet, osjälviskhet och frihet. Vi äro några människor över hela världen, som önska en radikalt kristen lösning — en ny revolution — som kan skapa nya människor. Den har pågått i 2.000 år, och om den blir genomförd nå vi samförstånd och folkförsoning. För att denna revolution skall kunna genomföras fordras ett nytt tänkande. Tanken är egoistisk. Detta själviska tänkande nationerna emellan leder till

krig. Ett nytt tänkande, som inriktar sig på verklig gemenskap, är praktiskt kristendom.

Oxford är det nya tänkandets rörelse. Den kräver absolut renhet, ärlighet, osjälviskhet och kärlek. Den vill skapa en ny anda i i folk, en nitisk önskan att kyrkan

skall sprida en anda som Gud i evangeliet avsett.

Sedan överlämnade han ordet till hr Sidney Linton, Stockholm, vilken framhöll att affärsmannen, husmodern, tidningsmannen, alla ha en uppgift när det gäller att bygga upp en ny och bättre värld.

Fil. kand. Sigurd Lindquist, Uppsala, höll före detta, att Gud har en plan med varje människa.

**Fröken Annie Feldin sade att hon i yngre år hyst starka socialistiska sympatier men hade först i Oxfordrörelsen sett en möjlighet till förverkligande av dess ideal: Frihet, jämlikhet och broderskap.**

**F. d. lärarinnan fröken Maria Burman, Skellefteå hade först på senare år kommit i kontakt med Oxfordrörelsen och där särskilt fäst sig vid dess broderskapsförkunnelse.**

Fröken Astrid Berg, Arvika, hade fått ut ur rörelsen att radikala förändringar i livet och förhållandena kunde åstadkommas genom små åtgärder av de enskilda individerna.

Hårfrisörskan fröken Stina Jonsson, Strängnäs, hade funnit att även affärslivet kan genomgå en omdaning genom att man söker leva efter de fyra kraven.

Ett annat område där en Oxfordmedlem kan göra mycket är skolan. Om detta talade folkskollärarinnan Anna Gumell, Kristinehamn. Ansvarskänslan kunde uppdrivas hos barnen genom att lära dem lyssna till Gud och på så sätt giva dem en högre auktoritet än läraren. Detta förhållande gör också att flera hundra lärare i hela Norden slutit sig till Oxfordrörelsen.

Folkskollärarinnan Stina Jansson sade att man genom att överlämna all sin egendom åt Gud måste förvalta denna på ett annat sätt. Sparsamhet är ju särskilt nödvändig när det inte är ens egna medel man handskas med.

Som avslutning yttrade hr Hj. Wiklund: Gud har en plan för hela sin värld, för varje land och för varje individ i det landet. Världen behöver en ny auktoritet, en ny livskvalitet.